

Sergi Mateu estrena pel·lícula

Una ambició gens precipitada

Sergi Mateu va consolidant la seva carrera. Ho fa lentament, sobre segur. *La viuda del capitán Estrada*, de José Luis Cuerda, és la seva última pel·lícula.

Sergi Mateu és una persona de caràcter, que sap el que vol i que no li agrada córrer. Iniciat en el món de la interpretació a través del teatre independent, tastà la televisió i enfocà finalment la seva carrera cap el cinema. Ja té onze pel·lícules rodades, entre elles *Boom-boom*, *La radio folla*, *La teranyina*, *Laura a la ciutat dels Sants* i una experiència europea: *Crònica de una muerte anunciada*.

A Sergi Mateu li agrada disposar de temps per descansar mentre escull amb peus de plom les feines que li proposen. De tarannà reflexiu, no és home de precipitacions. Guardonat per la Generalitat com a millor actor l'any 1990, afirma que encara té molt a aprendre. El seu horitzó és Europa.

El 5 de setembre vinent, quan tots hagin tornat de vacances i la tardor inciti novament al treball, s'estrenarà a Barcelona la seva última pel·lícula, *La viuda del capitán Estrada*, del director José Luis Cuerda, que ha estat seleccionada pel Festival de Cinema de Montreal.

—*¿És la seva una història d'actor vocacional?*

—Fer d'actor ho havia portat sempre a dintre, ja des de petit. Quan als set o vuit anys vaig començar a fer teatre amb La Joventut de La Faràndula de Sabadell, ja vaig notar que m'entusiasmava, tot i que en aquells moments no sabia si podria canalitzar la meua carrera cap aquest cantó o no.

Cap els quinze anys em continuava agradant i vaig decidir provar-ho. A partir del moment que vaig entrar a l'Institut del Teatre a Barcelona, ja em va agafar la vocació forta, tot i que em vaig adonar de les dificultats que tindria si seguia el camí d'actor. Des d'aleshores no ho he deixat mai.

—*Els teus us inicis com actor se centren sobretot en el món de la investigació. ¿Després no ha continuat per aquest camí?*

—Continuar-hi no, perquè és prou complicat, sobretot pel que fa al temps, l'energia i les facilitats. En aquella època estava en un grup de teatre (el Teatre Metropolità de Barcelona) que portàvem Iago Pericot i jo mateix, que, encara que tingués pocs recursos econòmics, estava ple d'il·lusió, entusiasme i sobretot de col·laboració.

En aquests moments tinc la carrera enfocada i concentrada en el cinema i no la puc deixar, perquè seria absurd. Tot i així, no he deixat d'estimar el teatre i de pensar que si alguna vegada en torno a fer sempre serà des del punt de vista de la investigació.

—*¿Quina sensació tens quan fas d'espectador del Sergi Mateu-actor?*

—Quan fas teatre només et pots veure en un vídeo i es com si no et veiessis. Normalment són vídeos que queden horribles, perquè no són enregistrats mai des del punt de vista de l'espectador, sinó des d'una càmera. L'obra no està planificada en funció del vídeo o la televisió i llavors sempre et veus exagerat.

Des que faig cinema, com que porto una certa experiència, els personatges tenen una identitat, un cos, que els fa sòlids per si mateixos. Aleshores, més que observar-me a mi mateix veig la criatura que he creat amb els seus defectes i les seves qualitats.

—*¿Quina part de vostè hi ha en els personatges que ha interpretat?*

—Hi ha molta part de mi mateix. L'actor treballa a partir d'ell mateix i de la tècnica que assoleix amb l'experiència i amb el temps. A l'hora de preparar-me el paper intento, primer de tot, aproximar-m'hi intel·lectualment. Després intento entrar en la personalitat del personatge, però sense deixar-me anar. Sempre intento portar el control com a actor del personatge.

Això sí, totes les característiques del personatge que concideixen amb les meves les hi incorporo immediatament;

això fa que el personatge sigui més real. L'espectador, en cinema, veu molt més de prop les emocions del personatge que no en el teatre. En el teatre pots mentir molt més i una mentida és perfectament lícita. En canvi, en el cinema, la càmera pot arribar a llegir el pensament.

—*Els actors teniu fama de viure una vida molt dura. ¿Li queda temps per llegir o simplement anar al teatre o al cinema?*

—Sóc una persona que prefereixo fer poques coses i bé, això vol dir que selecciono molt i només faig el que tinc molt clar que m'agrada fer. Això provoca llargues temporades sense feina. Aquest temps me'l dedico a mi. Això em va molt bé, perquè sóc una persona tranquil·la i no m'agrada anar escopetejat amb la feina. Només sé fer una cosa darrere l'altra. Necessito molt de temps entre dues obres per poder entrar en la pell del personatge i poder-me preparar bé.

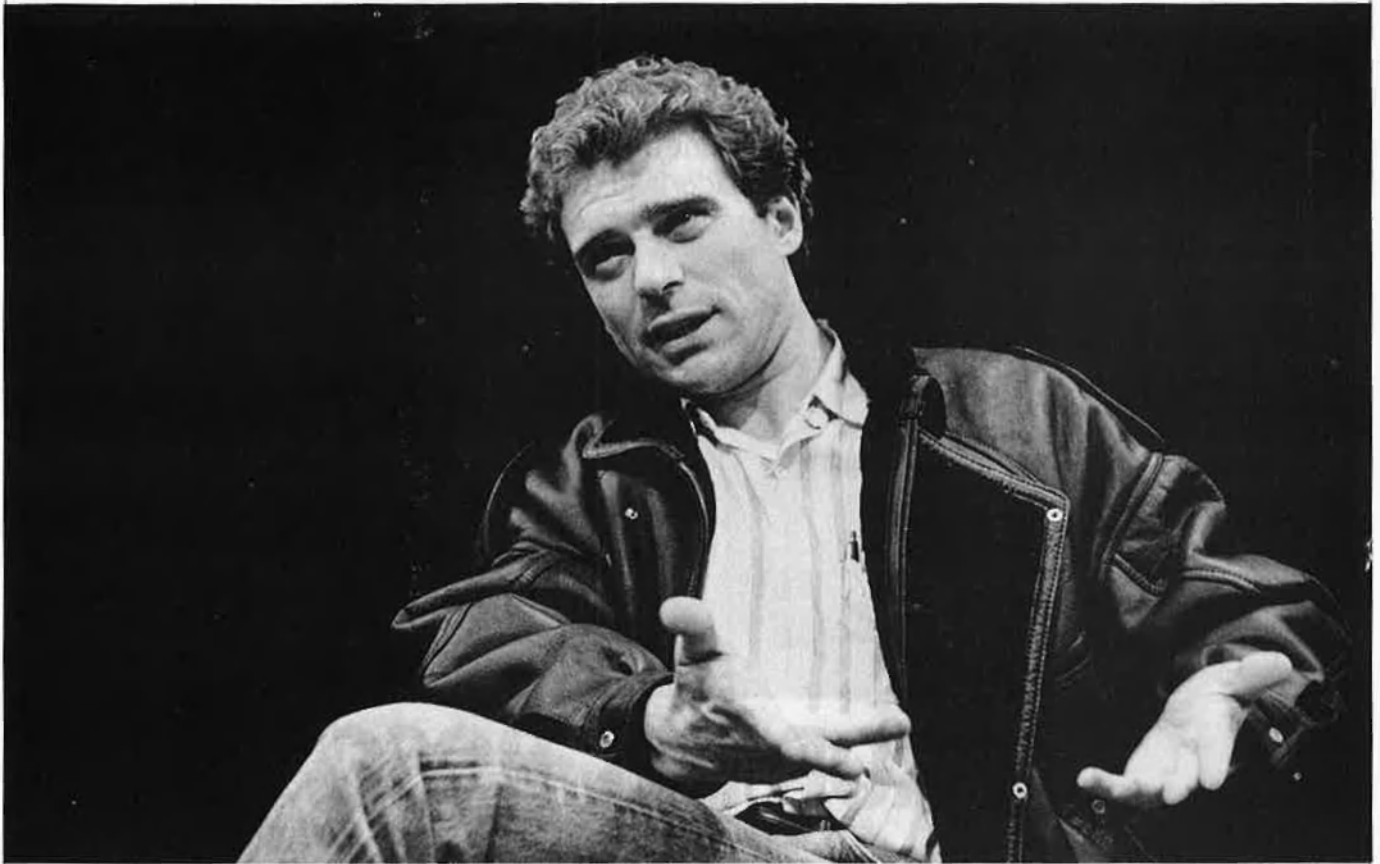
—*Directors com Andreu Martín, Rosa Vergés i Antoni Verdagué han dit, en més d'una ocasió, que els agrada la seva manera de treball. ¿Té algun secret?*

—Sí, dedicar-te només a una feina i lliurar-t'hi amb cos i ànima. A causa de la meua experiència en el teatre independent, la meua implicació en els projectes no queda només reduïda al paper d'actor. Sense immiscuir-me en la feina dels altres m'interesso pel projecte global. Tinc un interès perquè el producte quedi perfecte i això, és clar, es nota i suposo que a la llarga s'agraeix. Quan no puc fer això m'ho passo malament, per això vaig amb tant de compte a l'hora de fer una pel·lícula.

—*¿Això no el limita molt?*

—Treballar d'aquesta manera a la llarga és perjudicial. Cada vegada en vas aprenent més i ets més exigent.

L'exigència la tens amb tu i amb tot l'entorn i, és clar, se't van tancant portes. Les possibilitats de trobar feina se't redueixen. Aleshores només et queda una

"No he volgut mai precipitar res".

D. UMBERT

solució, que és obrir el mercat perquè t'arribin més projectes i així poder escollir.

El fet d'haver treballat a Madrid amb la pel·lícula que ara s'estrena (*La viuda del capitán Estrada*) m'ha anat bé. No ho havia fet mai. A Catalunya m'he quedat una mica limitat. No vull fer pel·lícules pitjors que *Boom-boom* o *La teranyina*. Aquesta pel·lícula que he fet a Madrid significa la meua presentació nacional. El que he d'aconseguir és lluitar perquè aquesta presentació arribi a ser d'àmbit europeu.

—*¿Participar en La huella del crimen també forma part d'aquesta presentació estatal?*

—En principi sempre havia deixat la televisió una mica de banda, perquè és un medi en el qual es treballa amb molta més precipitació que en el cinema.

Però *La huella del crimen* em va interessar perquè en els primers capítols havien demostrat una qualitat indiscutible i perquè vaig pensar que em serviria sobretot per entrar com a actor a tot l'estat.

A més, has de pensar que fent aquest capítol m'han vist set, vuit o nou milions d'espectadors. En canvi, si vull tenir un nombre similar d'espectadors en cinema

no m'he de conformar a fer *Mujeres al borde de un ataque de nervios*, sinó que hauria de fer *ET*.

—*Adés deia que li agradava veure els projectes d'una manera global, ¿això vol dir que alguna vegada ha tingut la temptació de dirigir?*

—Sóc una persona que no he volgut mai precipitar res. Necessito la provocació exterior per posar-me en funcionament i poder tenir l'entusiasme suficient. La direcció és una faceta que m'interessa moltíssim, però sé que ara no és el moment. Ara prefereixo fer d'actor, estar davant la càmera, aprendre molt més. Això no vol dir que d'aquí a un temps tingui ganes de posar-me a explicar una història personal, meua.

Si algun dia dirigeixo segurament no faré d'actor en la mateixa pel·lícula. Sóc una persona que necessito molt d'espai mental al meu voltant. Em sembla que seria incapaç de dirigir i actuar al mateix temps.

—*Enguany ha rebut el Premi de Cinematografia de la Generalitat de Catalunya. ¿Què representen per a vosté els premis?*

—La feina d'actor és insegura, no saps mai si el que fas és correcte. Sempre ne-

cessites l'aprovació dels que hi ha al teu costat, sigui un director, sigui un company d'un rodatge o un amic. Aleshores, el premi, un premi, és la confirmació d'aquest camí. Els premis ajuden, però no et donen mai un paper perquè hagis rebut un premi. Això no m'ha passat mai.

D'altra banda a mi no m'agrada frivoltzar la professió. Sempre he deixat de banda els mitjans de comunicació que busquen l'exaltació de la persona més que la de l'actor. Ho he tingut clar des del principi i se m'ha respectat.

—*¿Quin paper desitjaria fer?*

—En cinema hi ha poques possibilitats de *passar-te* i a l'actor li agrada fer-ho. A banda del *La ràdio folla*, que és l'única pel·lícula on interpretava un personatge que em va permetre *passar-me* i xalar molt interpretant-lo. El cinema ha de ser de veritat i no pots fer les explosions que et permet el teatre.

El paper de Ricard III de Shakespeare és dels que et permet *passar-te*, passar-t'ho bé i, a més a més, fer un bon treball. M'agradaria interpretar-lo, però sé que encara em falten uns quants anys d'experiència per fer-ho.

Marta Civil i Serra